

[Hans Nielsen.]

om „Den signede Dag“ og derefter traadte op paa Ministertaburetten. Nu vil jeg gerne afsløre Sandheden om denne Artikel: for det ærede Medlem svæver i en stor Vildfarelse. For det første stod denne Artikel ikke i „Social-Demokraten“ den Dag, da det ærede Medlem Hr. Borgbjerg blev Undervisningsminister. (*Christmas Møder*: Det har jeg heller ikke sagt!). Jo, det har det ærede Medlem sagt. Men Artiklen stod i „Social-Demokraten“ paa Valgdagen, og det gør en meget stor Forskel. Der er imidlertid en anden Urigtighed i det ærede Medlems Fremstilling, og det er den, at Artiklen ikke er skrevet af den højtærede Undervisningsminister, men af en anden meget prominent Medarbejder ved „Social-Demokraten“, saa hele det ærede Medlems Fremstilling har været urigtig fra først til sidst. Det er noget, jeg har vidst hele Sommeren igennem, men jeg syntes, at naar det ærede Medlem havde saa godt et Nummer paa Møderne, saa skulde jeg ikke straks slaa det i Stykker for ham, saa han ikke længere kunde trille rundt med det. Men nu synes jeg, det er paa Tide at afsløre Sammenhængen. Man tilgiver det ærede Medlem jo for Resten meget, for det ærede Medlem har haft en meget trist Sommer, naar han har holdt sine mange Ene-Møder ude i Landet. Kun een Gang havde det ærede Medlem en stor Succes; det var i Vordingborg. Han var draget derned til et stort Møde sammen med det ærede Medlem Hr. Ulrich, og der var virkelig ogsaa et talrigt Publikum. Men hvad var Aarsagen? Var det den konservative Politik med alle dens Krav om mere Militær og mere aktiv Handelspolitik o. s. v., der havde lokket Folk frem til dette store Folkemøde? Nej, men efter at de to Herrer havde præsteret, hvad man i Boksespoget kalder en Forkamp, optraadte Danmarks nye Bokserhaab Kaj Axel og Dansk-Amerikaneren Tiger Nielsen. De optraadte som veritable Bokserere, og der var altsaa fuldt Hus naturligvis, naar der var en saa blodig Boksekamp bagefter. Jeg tør ikke henstille til den højtærede Formand at forsøge et saadant Eksperiment her i Salen, saa længe Oppositionen er saa svag, som Tilfældet er, men det kunde maaske være, at der, hvis det skete, kunde blive lidt mere Liv i Salen.

Jeg vilde gerne have gjort nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Krag, men dem skal jeg frafalde, efter at den højtærede Socialminister i Aftes saa at sige har ruineret den ganske Armé paa

een Gang. Der er saavel ikke nogen Grund for mig til at forsøge mig yderligere overfor det ærede Medlem.

Adskillige ærede Medlemmer har talt om min lyse Tro paa Fremtiden, og det ærede Medlem Hr. N. Neergaard kaldte min Tale for en Solstraaletale. Jeg har det Indtryk, at denne forhaabningsfulde Tale har generet de ærede Medlemmer. Jeg vidste, at de vilde komme bagefter og male alting saa sort som den mørke Nat. Men jeg tror paa den anden Side ikke, at jeg har malet Fremtiden for lys, og naar jeg stadig er af den Opfattelse, er det, fordi jeg tror paa det danske Folks Overlegenhed i Øjeblikket i Europa. Jeg tror, at der intetsteds i Europa findes en saadan Flid og Dygtighed, som der findes her i Danmark, det være sig saa vel ude paa Landet som inde i Byerne, da de danske Landmænd saavel som de danske Industrifolk og de danske Haandværksfolk staar sikkert over andre Folk i Øjeblikket; og jeg tror ogsaa paa, at vort Folk har sin nationale og økonomiske Forstaaelse af Tidens Krav saa grundfæstet, at det er klar over de Vanskeligheder, som skal overvindes, og at det forbereder sig paa at overvinde dem. Og endelig tror jeg paa, at Arbejdsgivere og Arbejdere her i Landet vil bevare deres sunde Fornuft i den kommende Vinter, som de bevarede den i Fjor, saa at vi undgaar Konflikter, som kan ødelægge baade det ene og det andet for vort Erhvervsliv.

Men jeg vil yderligere pege paa, at efter min Formening har vi en Chance fremfor andre Folk for at slippe udenom den Krise, som eventuelt kan komme, idet vi har holdt vort Erhvervsliv saa godt i Gang lige til dette Øjeblik, som Tilfældet er. Medens andre Lande nu i et eller to eller tre Aar har befundet sig i den voldsomste Krise, har vi holdt os udenfor, Priserne er faldet paa mangfoldige Omraader, og efter alt at dømme vil det ikke vare saa uhyre længe, før der vil begynde en Opgang i Amerika, i England og ogsaa i Tyskland. Og da mener jeg, at saaledes som vi er stillet, har vi en Chance for at slippe nogenlunde uskadede omkring det farlige Hjørne. Men det er selvfølgelig kun noget, som man kan slutte sig til; andre ser altsaa mere mørkt paa Forholdene, og det maa de have Lov til. Dette er, som sagt, min Opfattelse.

Til Slutning vil jeg gøre en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Clausager, idet jeg vil takke ham for en Udtalelse, han fremsatte i Aftes, og som lød saaledes: Denne Regering har jo haft sine Følere ude i Alverdens Hjørner for at finde nye Mulig-